

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 13. SZÁM, 2009. MÁR. 29.

Kedves Testvéreim!

Az 1. Korinthusi levél egy részletét mindnyájan jól ismerjük, hiszen évente legalább hat alkalommal hangzik el az istentiszteleten. Ha elkezdem az Ágen-
da bevezető szavait, biztosan mindenki számára egyből világos lesz, mely Igé-
re gondolok: „*Testvéreim, hallgassátok meg, hogy miként szerezte a mi Urunk, az Úr Jézus Krisztus az úri szent vacso-*

si gyülekezetet Pál maga alapította. Aránylag sok időt áldozott erre a gyülekezetre és sokat fáradozott érte. Erre a körülmények adtak okot. A városnak két kikötője volt, de ez a tény nem csak pozitív dolgokat hozott a város életében. Ugyan a kereskedelem virágzott, de a kétes elemek is megszorodtak a városban. A virágzó iparnak és kereskedelemnek köszönhetően igen sok volt

Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg magatok, amit mondok. Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk.

1Kor 10,15-17

rát. Megírta ezt a három első evangélista, Máté, Márk és Lukács, de legteljesebben Pál írta meg a korinthusbeli gyülekezethez írt első levele II. részének, 23. és következő verseiben”. Ez a ma felolvasott rész nem annyira ismert, mint a szereztetési Ige, de úgyszintén az úrvacsoráról szól. Pál arra tanítja a gyülekezetet, hogy mi történik az úrvacsorában, és hogy mitől lesz igazi az úrvacsora. Hogy megértsük, milyen helyzetben keletkezett a levél, nézzük meg először azt, hogy kiből állhatott a korinthusi gyülekezet. A korinthu-

Korinthosban a nagyon gazdag, és még több a nagyon szegény ember, tehát nagyon voltak a társadalmi különbségek. A gyülekezet sem volt homogén. Tagjai több társadalmi réteghez tartoztak. Pál minden erejével azon volt, hogy ebből a sokrétű közegből valódi közösséget alakítson ki. Feltehetjük a kérdést, hogy mitől különleges ez a törekvés? Attól, hogy a kor szokásainak mondott ellent. Pál apostol nem az akkori görög egyesületi formákban gondolkozott. Azok szereztek az egyívású, egyforma társadalmi állású, egyformán gondolkozó emberek

egyesületeit, ahol a tagokat összetartotta a vagyon, a közös érdeklődés, és a karrier hasonlósága. Ezzel szemben Pál az egység kialakítására törekedett a társadalmilag nem egységes gyülekezetben. Azt próbálta elérni, amit a Galata levélben fogalmaz meg: „*Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.*” (Gal 3,28)

Krisztus mindannyiunkért meghalt, és a Tőle nyert kegyelem mindenki számára egyforma valóság. Pál szilárdan meg volt győződve afelől, hogy amikor a gyülekezet tagjai a „*hálaadás poharából*” isznak, vagyis az úrvacsorai bort veszik magukhoz, akkor azáltal közösségbe kerülnek a Krisztus Jézussal. Ugyancsak a kenyér vételekor is Jézus testének részesei lesznek. A korinthusi hívek tehát nem csak azért vettek úrvacsorát, hogy emlékezzenek Jézus utolsó vacsorán elhangzott rendelkezésére, hanem közösségformáló erő volt az életükben az úrvacsora. Átéltették benne azt az emberi ésszel felfoghatatlan titkot, hogy az úrvacsorában magát adja az Úr, hogy közösséget vállal velünk, és hogy az úrvacsorában mindnyájan egygyé formálódunk Jézus Krisztussal és egymással.

Az úrvacsora tehát asztalközösség. Meghalljuk az élő Jézus hívását és ennek a hívásnak engedelmeskedve az Ő asztalához telepszünk. Jézus Krisztus van az asztalfőn, Ővele találkozunk. Asztalközösségben, étkezési közösségben, úrvacsorai közösségben vagyunk az élő Úrral.

A közös étkezésnek mindig is volt egy

különleges jelentése, amiről a ma embere megfélelkezni látszik, ugyanis az asztalközösség életközösséget is jelentett. Hadd említsek néhány példát. Amikor két ember szövetséget, szerződést kötött egymással, akkor utána lakomát, tort ültek. Így látja vendégül Izsák Abimeleket, Gerár királyát, annak barátját, Ahuzatot és a király hadseregparancsnokát, Pikólt, miután győzött a kutakért vívott küzdelemben. (1Móz 26, 30k) Jákób és Lábán is így pecsételik meg kibékülésüket (1Móz 31, 54). A Királyok 2. könyvében, a 25. fejezet végén olvasunk Jójákin királyról (2Kir 25, 27-30). Ő lényegében az utolsó törvényes júdeai király volt, akit Nabukodonozor, Babilónia királya, foglyul ejtett, és udvartartásával együtt Babilonba hurcolt. Ez a 18 éves fiatalember mindössze három hónapig uralkodott, életének nagy részét száműzetésben töltötte. Amikor új király lép a trónra, akkor ő ennek az időközben megöregedett embernek megkegyelmez. Ennek jele, hogy az új király asztalához ülteti, asztalközösségbe kerül vele. Ez számára a kegyelem, a rehabilitáció, a megbocsátás pillanata. Hasonlóképpen fejezi ki Dávid király is az elhunyt jó barát, Jónátán fia iránti nagylelkűségét, amikor a mindkét lábára sánta embert Jeruzsálembe hozatja, és a királyi asztalnál biztosít számára helyet (2Sám 9).

Jézus korában az étkezések már áldásmondással kezdődtek és zárultak, mintegy jelezve, hogy a létfontosságú eledel Istentől származik. Az asztal ezáltal Istennel való találkozás helye. A szentségnek és az étkezésnek ez az együttléte

kifejeződik abban is, hogy a Miatyánkban hangsúlyos helyen imádkozunk a mindennapi kenyérért, amelyhez közvetlenül kapcsolódik a bűnbocsánat kérése. Krisztus, mint az Élet Kenyere (Jn 6), önmaga adásával bűnbocsánatot tud adni. A tizenkét tanítvány, mint az egész, a helyreállított Izrael jelképe, utal arra, hogy Jézus szövetségben van népével. Asztalközösségei sorában az utolsó vacsora csupán egyetlen láncszem, noha kétségtelenül a legfontosabb, az együtt töltött idő csúcsa és betetőzése. Halála és föltámadása után úgy gyűjti ismét a közösséget egybe, hogy a Tiberiás tavánál együtt étkezik a tanítványokkal. Mert csak így lehet őket elküldeni a világra.

Az asztal mindig a közösség „*úrasztala*”. Krisztus étkezés, sőt menyegzői lakoma formájában képzeletben el az Istennel való eljövendő közösséget. Erről szólnak eszkhatológikus példázatai. Így olvashatunk a tíz szűz példázatának a végén arról, hogy az okos szűzek bemehetnek a menyegzői lakomára (Mt 25, 11-13), Lukácsnál pedig arról, hogy a mennyei nagy lakomán együtt leszünk Ábrahámmal, Izsákkal, Jákóbbal és a prófétákkal (Lk 13, 28kk). Egy közös asztalnál fogunk ülni, a múlt és a jövő emberei. Ebből a mennyei örömlakomából kapunk „kóstolót” az úrvacsorában, és ahol ezt átéljük, ott Istennek élő gyülekezete van.

A megváltó Urat ünneplő gyülekezet abban a reményben tartja istentiszteletét, hogy Krisztus hamarosan visszajön dicsőségben. Ez tehát azt jelenti, hogy ennek a világnak, benne Isten gyüleke-

zetének jövője, reménysége van. Amíg újra eljön testben, addig is Vele lehetünk az úrvacsorában, a kenyérben és a borban. A kenyér és bor az élet két eleme. Az életet adó és az örömet adó két alapelem. Nem véletlen, hogy Krisztus nem ecetet adott az utolsó vacsorán, hanem a bővülködő és örömteli élet két alapelemét.

Aki így tudja ünnepelni az úrvacsorát, az, úgy hiszem, igazán élő tagja annak a Krisztusnak, aki mindenkit hív és mindenkit küld. Ha legközelebb halljuk a hívását, ne utasítsuk el a Vele való közösség lehetőségét, és az úrvacsorai jegyek vételekor gondoljunk arra, hogy a mi Urunkkal nemcsak ételközösségbe lépünk, hanem életközösségbe is.

Ámen!

(Elhangzott 2009. március 22-én)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnijában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Egyházunk püspöke, **Fazekas László** előreláthatólag **május 16-án készül találkozni gyülekezetünk presbitériumával.**

– Ez év május 22-én történelmi eseményre készül Egyházunk. Debrecenben, a **Nagytemplomban alkotmányozó zsinat mondja ki a magyar református egyházkerületek egyesülését.** Erre az ünnepségre **Berkesi Sándor tanár úr révén kórusunk is meghívást kapott.** A Kántus karmestere, aki kórusával tavaly novemberével meglátogatta Prágát és szolgált gyülekezetünkben is, **egy Kárpát-medencei kórusokból álló ösztörszervezésére törekszik.**

– A presbitérium által megkérdezettek érdektelensége miatt **a gyülekezet továbbra is webmestert keres.** A gyülekezet erre a szerepre olyan testvért keres, **aki rendelkezik némi tapasztalattal a weboldalfelújítás terén és időt tud szánni (havonta 1-2 órát) a gyülekezet ügyeire.**

– **Az április 18-án megtartandó ünnepi nagypénteki istentiszteletre 18.00 órai kezdettel fog sor kerülni a gyülekezeti teremben**

PROGRAMAJÁNLÓ

A Prágai Magyar Kulturális Központban **március 25-től tekinthető meg Surányi Miklós Csendéletek (2007–2008) fotósorozata.** Surányi popkultúra elemei ironikus szituációba kerülnek hétköznapi tárgyakkal, így adva társadalomkritikai jelleget a műfajnak. A kiállítás május 5-ig tekinthető meg.

LELKI FRÖTSCHEK

„Az igazi áldás gyakran fájdalom, veszteség és csalódás képében jelenik meg.

De ha győzzük kívánni, hamar megmutatkozik tényleges alakjában is.”

Joseph Addison

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina. Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP